
264
COLECȚIA „POVESTIRI
ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE”
COLECȚIA
Povestiri
ȘTIINȚIFICO-
FANTASTICE

GYÖRGY KULIN
ZOLTÁN FÁBIÁN

Mesajul celei de-a opta planete

★ ★

264

Colecția
„POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XI
15 noiembrie 1965

PLANETELE LA ELE ACASĂ

REZUMATUL BROȘURII PRECEDENTE

Nava cosmică „Seleniu", cu un echipaj științific la bord, își ia zborul în direcția Lunii. În apropierea satelitului nostru natural, căpitanul Zeno, comandantul echipajului, ordonă frînarea completă a navei care parcurge ultimii 900 kilometri în cădere liberă. Nava aselenizează cu succes pe Platoul Taberei, în apropierea muntelui Pico.

Peter, mineralogul expediției, descoperă o strălucitoare sferă argintie ce plutește încet în adîncimile cerului negru înstelat.

Spre surprinderea echipajului, Leon, matematicianul expediției, recepționează din direcția sferei semnale radio.

Cu ajutorul unei mici nave spațiale, căpitanul Zeno și Mark pornesc pe urmele satelitului sferic pentru a-l cerceta zona suborbitală. Cu acest prilej, în apropierea unui tunel, el descoperă urmele unei instalații energetice pe care le fotografiază.

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Prezentarea grafică: CORNEL DANELIUC

GYÖRGY KULIN
ZOLTÁN FÁBIÁN

Mesajul celei de-a opta planete

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

— ... Peste tot aceeaşi netezime ca şi în tunel. Pe alocuri se văd brazde verticale ori şănţuleţe răsucite în spirală. Peretele este de un negru cenuşiu, mat, presărat ici-colo cu urme strălucitoare de metal. Hornul mi se pare a fi continuarea naturală a tunelului. Indicatorul termometrului îşi schimbă poziţia, temperatura creşte uşor. Mai am vreo opt-zece metri şi ajung la fund. De aici nu se vede nici o ramificaţie sau continuare a drumului. Am ajuns. Tot fundul prăpastiei e format din magmă vulcanică pietrificată în cercuri concentrice. Pe vremuri, probabil, a existat aici un vulcan activ. Nu-i exclus ca în adîncuri să existe şi în prezent magmă incandescentă. Termometrul indică temperatura de 40° C, dar şi contorul de măsurat radiaţii arată o dublare a intensităţii faţă de radiaţiile din tunel. Tălpile mi se sprijină pe cute magmatice. Nu văd nici o urmă care să indice că pe aici a trecut vreodată o fiinţă vie. Iau cu mine probe geologice...

Cînd Victor urcă ne-am apucat de cercetarea amănunţită a tunelului. Mark era dezamăgit : aşteptase să aflăm pe fundul prăpastiei dezlegarea atîtor enigme care ne frămîntau. În locul acestui răspuns însă se accentuase incertitudinea. Nici în tunel nu s-a găsit nimic, degeaba i-am ciocănit şi pipăit pereţii în repetate rînduri.

Ieşeam necăjiţi din tunel cînd în căşti se auzi strigătul doctorului Ferry :

— Veniţi încoace ! Am găsit ceea ce căutăm !

Aproape de ieşire, în peretele tunelului se vedea o deschizătură mică, atîta cît să încapă prin ea un om de-a buşilea. Înălţimea să fi fost de vreo 60 cm, iar lăţimea ceva mai mică. Înăuntrul deschizăturii, şlefuită ca oglinda, se găsea o uşă metalică închisă ermetic.

Am deschis-o cu prudenţă şi am luminat interiorul. Ne aflam înaintea unei încăperi mici, cît o cameră obişnuită. Am pătruns înăuntru, tîrîndu-ne unul după altul. Era o cameră dreptunghiulară cu linii ordonate. De-a lungul pereţilor se întindea o băncuţă înaltă de-o şchioapă. Pe băncuţă se zăreau pete colorate.

În pereţi se vedeau montate nişte braţe artificiale, iar suprafeţele netede erau pline cu diferite figuri. Să ne piară graiul de uimire. Primul şi-a revenit doctorul Ferry :

— Dacă-i adevărat că fiinţele noastre necunoscute au trăit în această încăpere — şi se vede că-i aşa — atunci au fost nevoite să umple spaţiul cu gaze necesare respiraţiei.

— O idee excelentă, spuse André. Am să cercetez reacţiile chimice care au avut loc în substanţa pereţilor.

— Foarte bine, aprecie doctorul Ferry. Dacă în componenţa aerului cu care au trăit se găsea oxigen, e imposibil să nu fi rămas urme.

— Dar dacă l-au folosit comprimat în butelii ? întrebă Victor.

— Cercetarea trebuie făcută în orice caz, preciză căpitanul Zeno. E nevoie să aflăm natura gazelor respirate de ei în spaţiul în care trăiau.

— Şi dacă nu respirau ?

— Să lăsăm ipotezele pentru mai tîrziu ! Acum să cercetăm orice urmă care ne poate apropia de adevăr. Mai bine încearcă şi tu, Victore, să obţii legături logice din aceste figuri.

Ne-am apucat cu toţii de treabă. Studiam şi eu desenele de pe pereţi, considerînd că avem de-a face cu nişte reprezentări artistice. Desenele erau însă atît de neinteligibile, de încîlcite, încît mi-am dat seama curînd că încercarea mea e zadarnică. M-am apropiat de căpitanul Zeno, care discuta cu Mark.

— Văd, Zeno, că ai dreptate, spuse Mark. Este foarte probabil ca fiinţele acestea să nu fi fost de origine terestră şi nici să nu fi semănat măcar cu noi. Intrarea aceasta îngustă vorbeşte şi ea despre statura lor scundă. Băncuţa joasă dovedeşte acelaşi lucru.

— Şi desenele sînt pe partea inferioară a pereţilor, mă amestecai şi eu în vorbă.

— Aşa este. Or, pe Pămînt nu există oameni cu statura atît de mică. Aceştia trebuie să fi fost mai mici chiar decît pigmeii.

— Fenomenul cel mai interesant, continuă Mark, îl constituie, fără îndoială, topirea metalului. Desigur că nu l-au produs numai ca să-şi facă uşă forjată la intrare. Este neîndoielnic că materialul a fost transportat undeva.

— Unde ? am întrebat.

— E sigur că nu pe Pămînt, spuse căpitanul Zeno. Ar fi fost imposibil să nu aflăm. Instalaţiile de control pentru zborul rachetelor funcţionează doar de atîta vreme. Aveam tot mai mult convingerea că aceste fiinţe nu erau nici de origine terestră şi nici selenară.

Între timp ne-am adunat cu toţii în jurul căpitanului Zeno.

— Dar de unde erau ? întrebarăm aproape în cor.

— La întrebarea asta încă nu putem răspunde. Dispunem încă de prea puţine date şi, în ce mă priveşte, n-am o fantezie atît de bogată... Sînt însă convins că urmele descoperite duc mult mai departe...

— La vreo altă planetă ? întrebă Victor.

— Da, răspunse Zeno, privindu-l meditativ. Şi poate că nu la una prea apropiată. Poate... Se opri însă.

— La ce te gîndeşti ? am stăruit eu.

— Poate... undeva dincolo de limita lui Jupiter. Tăcurăm cu toţii puternic impresionaţi. N-aveam nici unul contraargumente.

— Ajunge cît am făcut pentru azi, rupse tăcerea căpitanul Zeno. Mai cercetăm drumul ce duce la craterul Alphons. Oxigenul ne mai ajunge pentru atît. La capătul drumului ştiţi că am descoperit un perete care este rezultatul unei intervenţii exterioare. Trebuie să-l vedem mai îndeaproape. Poate găsim şi acolo ceva.

Ne-am strecurat afară din încăpere şi ne-am grupat la intrarea peşterii. Tocmai voiam să pornim, cînd, pe neaşteptate, se auziră semnalele de chemare ale cosmonavei. Potrivirăm repede aparatele pe recepţie şi în căşti se făcu auzită vocea lui Leon :

— Căpitane Zeno ! Întoarceţi-vă îndată pe cosmonavă !

— Ce s-a întîmplat ?

— Ni s-a dat un nou ordin de pe Pămînt. Un ordin foarte urgent.

7) Un corp ceresc străin în sistemul solar

În cosmonavă, Leon ne întîmpină cu totul zăpăcit. Înfăţişarea lui ne inspira presimţiri sumbre. Nici nu ne venea să-l întrebăm asupra ordinului. El însă nu aşteptă să-l întrebăm şi începu să turuie fără introducere :

— Un corp ceresc străin în sistemul solar! Un astru misterios... Se apropie cu o viteză îngrozitoare.

Ni se păru că sărmanul nostru prieten și-a pierdut mințile. Căpitanul Zeno se apropie de el și, cuprinzîndu-l prietenos cu mîinile peste umăr, îl întrebă :

— Acesta-i ordinul ?

— Trebuie să urmărim noul corp ceresc. Trebuie să-l fotografiem. Eu am și potrivit radarul mare în direcția lui. Este uluitoare cantitatea de radiații ultraviolete, roentgen și gama pe care o semnalează din direcția astrului.

Ali se îndreptă îndată spre radar. Peste cîteva clipe se întoarse bîlbîind :

— Pri-priviți co-copii ! ne arătă diagrama cu niște oscilații nemaivăzute de nici unul dintre noi.

Noua taină ne-a pus desigur numeroase probleme palpitante ; noi am trecut totuși repede peste ele. Pentru moment ne interesa mai mult secretul piticilor noștri necunoscuți. Căpitanul Zeno împărți totuși sarcinile. Lui Leon și Ali le reveni obligația să urmărească misteriosul corp ceresc, să-i măsoare deplasarea, să-l fotografieze. Victor trebuia să efectueze calculele necesare. Noi, ceilalți, urma să ne continuăm cercetările proprii.

Ne-am odihnit puțin, am luat masa și apoi, împreună cu Zeno și Mark, am ieșit iarăși ca să cercetăm împrejurimile. Am hotărît să facem investigații mai întîi la peretele artificial croit în stîncile craterului Alphons. Drumul abrupt nu ne obosi. Ba, mai mult, încercarea „turistică" ne făcu și plăcere. Pe cele două margini ale drumului zăceau bucăți de minereu.

— Iată dovada că materia primă, spuse Mark, a fost transportată pe aici spre cuptoarele solare.

— Mai dovedește ceva, continuă căpitanul Zeno ideea, și anume că la poalele craterului Alphons vom da peste o mină.

Mai era puțin pînă la capătul drumului și, într-adevăr, după o cotitură ni se înfățișă o uriașă exploatare minieră. Ochii noștri, obișnuiți cu culorile închise ale suprafeței lunare, erau orbiți de strălucirile straturilor de minereu ce desenau pe peretele vertical cele mai bizare figuri. Stăteam la poalele unei prăpăstii semicirculare, amețitor de adînci. Pe fundul ei se vedeau peste tot grămezi de minereu și de steril.

Căpitanul Zeno făcu la repezeală niște calcule.

— Piticii noștri au mișcat din loc cel puțin trei milioane tone de materie primă !

Era o cifră uriașă !

— Cît timp le-o fi trebuit pentru aceasta ? am întrebat eu

— Cine ar putea să știe ?! N-avem nici o idee în legătură cu utilajele de care au dispus.

— Gîndește-te la satelitul lor artificial și la cuptoarele solare, interveni Mark, în timp ce aduna probe de minereu. Trebuie să fi avut o tehnică cel puțin la fel de avansată cu a noastră. Poate chiar și mai avansată !

— E foarte probabil... dar nu-nțeleg un lucru : de ce nu găsim nici o clădire, nici o construcție ? Parcă ar fi șters orice urmă ce se lega de ei.

— De-am găsi măcar o singură unealtă !

Cercetarăm totul cu atenție ; între timp eu am făcut o serie de fotografii ale monumentalului perete de mină. Cu toată strădania noastră nu găsirăm însă nimic în afara bucăților de minereu și a sterilului cenușiu. Încărcați bine cu probe geologice, ne-am întors pe cosmonavă. Despre steaua cea nouă nu s-au mai obținut alte date, iar Victor continua să mai calculeze rezultatele noilor observații. Mult mai interesante erau descoperirile cu care ne-au întîmpinat André, doctorul Ferry și Peter. Pe cînd noi cercetam exploatarea minieră tustrei efectuaseră analizele chimice ale rocilor din mica peșteră descoperită în tunel. Analizele chimice au dat următoarele rezultate : în petele colorate de pe băncuțe se găseau urmele unor compuși ai siliciului, iar pe pereți se putea constata influența chimică a hidrogenului. Nu s-a dat de urma nici unei reacții cu oxigen, deși, presupunînd existența vreunei forme a vieții organice, ne-am fi așteptat în primul rînd la o asemenea identificare.

— Trebuie să ne întoarcem în peșteră, spuse îngîndurat Zeno. Apoi informă Pămîntul despre uriașa exploatare minieră descoperită de noi.

A-nceput pe urmă o dispută îndelungată în legătură cu metodele folosite de necunoscuți pentru prelucrarea metalului cu duritatea aceea extraordinară și asupra modului de a transporta de pe Lună metalul extras. Discuțiile s-ar fi prelungit probabil ore în șir dacă Victor nu și-ar fi terminat între timp calculele.

De data aceasta calitățile oratorice îl părăsiră și pe Victor. Își căuta cuvintele, punea mereu la îndoială propriile-i vorbe, în timp ce ne aducea la cunoștință concluziile la care a ajuns.

— Cît ați fost la mină am cerut date suplimentare de pe Pămînt ca să-mi pot alcătui o imagine mai completă. Acum dispunem de date puține, dar înfricoșătoare. Puterea luminoasă a corpului misterios e de ordinul 16,4, adică de zece ori mai slabă față de ceea ce poate fi perceput cu ochiul liber. În prezent se află la o distanță de 90 de ori mai mare decît de la noi pînă la Soare. Are orbita puternic hiperbolică, ceea ce denotă că traiectoria lui nu este în legătură cu atracția solară. Forma concavă a corpului este o eroare. Pe porțiunea cercetată, direcția de deplasare este dreaptă ca zborul săgeții. Pe

baza analizei spectrale am ajuns la concluzia că viteza lui este de 400 km/s. Aceasta corespunde în linii mari cu datele de care dispune Pămîntul.

— Ce sens are traiectoria orbitei ? întrebă Zeno.

— Spre noi.

— Cu alte cuvinte, în sistemul nostru solar a pătruns o stea necunoscută care se îndreaptă cu o viteză fantastică în direcția spațiului terestru ?

— Da.

— Care-i starea sa radioactivă ? întrebă Mark.

— E într-o continuă fluctuație.

Căpitanul Zeno se ridică în picioare spunînd :

— Trebuie să raportăm îndată Pămîntului. Iar noi, i se adresă lui Mark, vizităm încă o dată peștera mică, laterală. Va trebui să grăbim cercetările, deoarece munca noastră poate fi întreruptă de evenimente care... Tăcu fără să-și mai termine fraza.

8) Pămîntul în primejdie !

M-am alăturat și eu căpitanului Zeno. Am cercetat încă o dată, cu de-amănuntul toată încăperea. Împărțind suprafața în mici cîmpuri, am fotografiat toate desenele de pe pereți.

Întorși pe cosmonavă, am developat îndată fotografiile și, tăind cu precizia unui fir de păr clișeele, le-am potrivit unele lîngă altele. Ore în șir am stat apoi tustrei, sprijiniți pe coate, deasupra acelor imagini.Nu ne-am putut descurca însă în labirintul semnelor și figurilor. Eram obosiți și somnoroși cînd căpitanul Zeno ne aruncă o vorbă :

— Piticii ăștia n-au luat cu ei nici un gram de metal.

Somnul îmi pieri în aceeași clipă.

— Atunci de ce l-au produs ? am întrebat.

— Nu metalul prezenta interes pentru ei.

— Dar ce ?

— Tot ceea ce lipsește din minereul inițial...

— Te gîndești că au extras ceva din el ? întrebă medicul. Privindu-l pe Ferry, Zeno dădu afirmativ din cap.

— Dar ce anume lipsește ? am întrebat eu.

— În petele de culoare am găsit urme de siliciu, iar pe pereți am descoperit combinații de hidrocarburi.

— Este adevărat. Dar n-am găsit nici o urmă de oxigen.

— Tocmai despre asta-i vorba, răspunse Zeno.

Doctorul Ferry își scoase repede ochelarii și începu să se joace nervos cu ramele-i groase.

— Te gîndești că oxigenul nu le era...

— Mă gîndesc, îl întrerupse căpitanul Zeno, că ființele acestea aveau o structură organică fundamental deosebită față de a noastră !

André schiță un zîmbet larg :

— Erau pitici de siliciu !

— Denumește-i cum dorești ! În orice caz, prima ta sarcină urgentă, dragul meu chimist, este să constați : ce fel de gaze, ce fel de lichide se puteau elibera în timpul topirii rocilor din craterul Alphons.

— Nu înțeleg un lucru, Zeno, interveni Mark. De ce au ocolit piticii ăștia de „siliciu" Pămîntul ?

Căpitanul rămase pe gînduri.

— Poate că nu intenționau să-l ocolească, răspunse într-un tîrziu. E posibil că au încercat să intre în legătură cu el. Noi însă n-am dispus de aparate corespunzătoare de recepție.

— Desenele reprezintă și ele încercări de a semnaliza, interveni doctorul Ferry.

— Au lăsat ca urme satelitul artificial, cuptoarele solare și desenele, dovezi ale existenței și prezenței lor aici. Căpitanul Zeno se ridică de lîngă masă și începu să măsoare absorbit sala. Mă gîndesc la o ipoteză grozavă reluă el. Satelitul artificial al piticilor se rotește deasupra noastră. Nu știm de cînd și nici cu ce aparataj este înzestrat. Îți amintești, Mark, în mină am tot căutat unelte de-ale lor. Ei bine, uneltele acestea se rotesc deasupra capului nostru. E lesne de presupus că vom găsi acolo instrumentele și aparatele cele mai moderne. Gîndiți-vă numai la semnalele periodice transmise automat !

— Dar cum intrăm în posesia lor ? întrebă Mark.

— Să mergem după ele. Ne apropiem și ne așezăm cu nava de cercetări pe satelit, îi căutăm intrarea și pătrundem în el. Mă gîndesc că poate cu ajutorul navei de cercetare și al rachetelor i-am putea frîna viteza de deplasare, aducîndu-l pe Lună.

Planul entuziasmă pe toți ; eram în culmea fericirii. Ne-ar fi făcut mare plăcere să-l ridicăm pe căpitanul Zeno pe umeri. Sala răsuna încă de gălăgia noastră cînd Ali ieși grăbit din cabina stației de radio.

— Președintele Consiliului terestru vrea să vorbească cu căpitanul Zeno, ne strigă Ali.

Se făcu liniște.

— Pămîntul este în primejdie ! auzeam din difuzoare vocea Președintelui. Trebuie să vă întoarceți neîntîrziat acasă !

— E vorba de noul corp ceresc ?

— Da. Avem nevoie de fiecare om. Și de voi, căpitane Zeno ! În cît timp vă puteți pregăti de drum ?

— În șase ore.

— Pregătiţi-vă şi porniţi neîntîrziat! Vă aşteptăm.

Buna dispoziţie dispăruse. Ne pregăteam de drum cu inima îndurerată. Peste patru ore eram gata de pornire. Ali raportă Pămîntului. Ordinul sosi îndată. Privirăm spre Victor, ne aşteptam să încropească totuşi vreun discurs de rămas bun. N-a scos însă nici un cuvînt. Căpitanul Zeno îşi purtă privirea peste toţi, la rînd, şi apoi spuse zîmbind:

— Nici o grijă, băieţi! Îi vom mai căuta noi pe piticii noştri!

Apoi trase maneta de pornire.

II

PAMINTUL IN PRIMEJDIE!

1) „Obiectul Bakonyi" se apropie de Pămînt

În camera de comandă a observatorului din Alpi eram trei inşi: căpitanul Zeno, Mark şi cu mine. De la întoarcerea noastră pe Pămînt trecuseră două săptămîni fără să ne fi întîlnit. Ştiam despre ei că lucrează aici cu însărcinări speciale şi de aceea am cerut aprobarea să-i pot vizita. Voiam să aflu de la ei ce se mai aude cu misteriosul corp ceresc care ne-a silit să ne întoarcem. Prietenii m-au întîmpinat cu bucurie, dar s-au încruntat de îndată ce am încercat să-i descos.

— Deocamdată ştim puţin, începu Zeno. Un astronom amator cu numele de Bakonyi descoperise dincolo de Pluton un corp ceresc necunoscut, despre care a crezut că ar fi a zecea planetă a Soarelui. Dar încă de la primele cercetări atente s-a constatat că greşise. Acest corp nu face parte din sistemul nostru solar şi nu este o planetă. Ce este în realitate? Încă nu ştim. Un lucru e sigur: există un corp ceresc cu proprietăţi necunoscute care a apărut deodată pe cer şi care, după calculele de pînă acum, se apropie de sistemul nostru planetar. Noi confruntăm rezultatele obţinute prin măsurătorile efectuate de trei sateliţi artificiali cu program sincron. Pe baza lor vom încerca să tragem concluzii cu privire la natura „Obiectului Bakonyi".

— Ia veniţi încoace! ne chemă Mark pe lîngă aparatele lui. Priviţi ce set excelent de clişee!

Mark era preocupat de aprecierea unor date furnizate de cei trei sateliţi. Trebuia să controleze mereu dacă înregistrările pe Pămînt ale străfulgerărilor de lumină corespund cu

înregistrările razelor roentgen și gama de către sateliți. Poziția acelor indicatoare ale aparatelor de pe sateliții sincroni era transmisă prin stațiile mici de televiziune, așa că putea fi confruntată direct cu indicațiile aparatelor din laboratorul central pînă la precizia unei fracțiuni de secundă.

— Este perfectă coincidența în timp, ne spuse Mark. Fiți atenți : în clipa în care satelitul nr. 2 va semnala radiații gama va sclipi și aparatul meu de măsurat luminozitatea.

— Și de unde știți, am redeschis discuția, că totuși nu-i vorba de o planetă ?

— Din măsurătorile asupra luminozității, răspunse Mark.

— Încă de cînd ne aflam pe „Seleniu" ni s-a comunicat, continuă Zeno, că mărimea puterii luminoase a misteriosului corp ceresc este de ordinul 16,4. Calculele lui Victor au dovedit că puterea lui luminoasă crește încontinuu, iar măsurătorile ulterioare au confirmat acest lucru. Așadar, în nici un caz nu poate fi vorba de vreo planetă asemănătoare Pămîntului și nici de vreo cometă.

— De ce nu ?

— Dacă ar fi o planetă, intensitatea ei luminoasă n-ar crește și n-ar arăta nici sclipiri. Ar putea fi totuși o cometă ce se apropie, dar o cometă cu o putere luminoasă atît de mare ar trebui să aibă diametrul de mii de kilometri.

— Și nu-i posibil ?

— E foarte puțin probabil. Cea mai mare cometă cunoscută pînă în prezent a fost cometa Halley, dar și aceasta a avut diametrul abia de 30 km. Totuși, oricît de greu ne-ar veni să concepem o cometă cu masa de milioane de ori mai mare decît cea a cometei Halley, trebuie să ținem seama și de o asemenea posibilitate. Dar mai e și o altă problemă dificilă !

Zeno ne invită la biroul său și-mi arătă o diagramă. Curba ușor ascendentă indica faptul că — deși cu variații de ordinul sutimilor — luminozitatea aparentă a „Obiectului Bakonyi" creștea neîncetat ; în mod periodic, pe curba diagramei se înscria cîte o variație bruscă.

— Vezi, arătă Zeno pe grafic deviațiile asemănătoare săgeților, ai în față cea mai sigură infirmare. E drept că și cometele prezintă străfulgerări, dar numai cînd ajung în apropierea Soarelui ; or, corpul necunoscut se află încă la vreo 13 miliarde km de Soare.

— Dar ce poate fi, totuși ? am insistat.

— Navem încă date suficiente. Doar presupuneri. Sperăm să avem noutăți în noaptea asta, cînd se va încheia prima parte a măsurătorilor și compararea datelor obținute.

— Spune, Zeno, interveni Mark, nu ți se pare verosimil ca „Obiectul Bakonyi" să fie un astru format dintr-o materie excepțional de densă ?

— Ba da. În fond nici nu mi-l pot închipui altfel. Am şi efectuat cîteva calcule preliminarii. Să presupunem că obiectul e de mărimea unui asteroid mai mic, cu raza între 50 şi 100 km, dar cu densitatea enormă, să zicem de 10 miliarde de ori mai mare decît a apei. Este evident că la suprafaţa lui gravitaţia va fi înspăimîntător de mare. Şi, deşi nu ne putem imagina acest lucru, să mai presupunem că are şi atmosferă. Ea ar fi reţinută de o forţă gravitaţională de 20 milioane de ori superioară celei terestre. De pe corpul imaginat, viteza de scăpare la suprafaţă ar fi de 5 200 km/s.

Pînă aici am reuşit să le urmăresc raţionamentele, cu toate că, de atîtea cifre, începuse să-mi vîjie capul. Pentru propria mea verificare am întrebat totuşi :

— Înseamnă că nici o moleculă din această „atmosferă" n-ar putea să scape în spaţiu ?

— Da, dar ceea ce spui e numai o latură a problemei, îmi răspunse Zeno, iar după cîteva clipe continuă : Acum gîndeşte-te, ce s-ar întîmpla cu un corp dacă prin cădere liberă s-ar prăbuşi pe suprafaţa obiectului !

Clipind din ochi, Mark făcea nişte calcule.

— Extraordinar ! exclamă apoi entuziasmat.

Eu, din păcate, pierdusem firul şi nu vedeam nici un motiv care să-l entuziasmeze. Zeno îmi explică :

— Conform teoriei vitezelor cosmice, dacă un corp aflat iniţial în repaus se prăbuşeşte de la o distanţă mare asupra planetei de care vorbim, i se imprimă o viteză de 5 200 km/s. La aceasta se mai adaugă viteza relativă de ciocnire, dacă şi corpul are o viteză iniţială de sens contrar planetei.

— Şi atunci ? întrebai încă nelămurit.

— Păi, nu pricepi ? gesticulă Mark cu mîinile-i lungi. Atunci se poate elibera o cantitate de energie la care pînă în prezent n-am îndrăznit nici măcar să visăm !

— Fii atent, totuşi, îl calmă căpitanul Zeno. Toate acestea încă nu sînt suficiente pentru a explica magnitudinea de 16,4 ; ca să obţinem o putere luminoasă atît de intensă, cantitatea de energie trebuie să fie de mii de ori mai mare.

— N-are importanţă, scutură Mark din cap. Principalul e că am ajuns în sfîrşit la o ipoteză ce poate fi susţinută prin cifre şi care exclude dintr-o dată toate inepţiile cu privire la cometă ori antistea.

— Antistea ? am întrebat adînc impresionat. Căpitanul mă privi drept în ochi, cu o seriozitate neprefăcută. Gîndindu-mă la o mare primejdie necunoscută, mă simţeam cuprins de o teamă profundă. E posibil să existe antistele ? am întrebat cu inima strînsă.

— Din păcate, da. Teoretic, după bătrînul profesor Hyle, aceasta e singura ipoteză verosimilă. Uite, am aici procesul-

verbal al Congresului de astronomie. Citește singur ce a spus bătrînul. Scoase dintr-un teanc de materiale un document voluminos și, răsfoindu-l, indică un paragraf subliniat cu roșu. Citește partea asta !

„Nu este exclusă o întîlnire cu antisubstanța — începea pasajul subliniat. O asemenea întîlnire ar putea avea loc în două moduri. E posibil ca mult în afara sistemului solar să existe un nor de antimaterie de care s-a lovit corpul ce se apropie. De aici, probabil, efectele luminoase amintite — străfulgerările. Această presupunere este însă foarte puțin probabilă. În spațiul respectiv au fost semnalate de multe ori diferite comete ; or, dacă ar fi existat acolo antisubstanță, am fi fost informați pînă acum despre existența ei. Mult mai probabilă este cea de-a doua ipoteză, și anume că însuși acel corp e format din antimaterie ! În acest caz, «Obiectul Bakonyi» poate să nu fie o stea. De fapt, el se deosebește de asteroizii noștri numai prin aceea că atomii săi constitutivi sînt compuși din antiparticule, adică sînt antiatom. Faptul că întîlnirea substanței cosmice obișnuite cu antisubstanța are loc sub formă explozivă și cu eliberarea unei uriașe cantități de energie poate explica emisiunile de raze luminoase, roentgen și gama".

Nu înțelegeam pe deplin despre ce este vorba. Mai degrabă presimțeam că primejdia începe să îmbrace forme mai concrete.

La noapte se va clarifica și treaba aceasta. Dintre cei trei sateliți sincroni, cel cu numărul 3 poartă instrumente care, analizînd străfulgerările „Obiectului Bakonyi", măsoară raportul dintre suprafața care dă naștere radiațiilor și cantitatea de energie iradiată. Raportul respectiv ne va indica în mod precis dacă originea străfulgerărilor este sau nu antimateria.

În acest moment, aparatele de semnalizare ale stației de radioemisie-recepție anunțară stabilirea legăturii cu observatorul din Australia pentru comunicarea ultimelor date.

— „Obiectul Bakonyi" se îndreaptă spre interiorul sistemului solar. Potrivit calculelor de pînă acum, ecliptica va fi străpunsă de jos, între Marte și Pămînt. Ținînd seama de influența pe care o va exercita Soarele, traiectoria se va îndrepta spre Pămînt. Viteza astrului e de 400 km/s, dar crește treptat, datorită atracției solare. Această traiectorie defavorabilă pentru noi este puternic influențată și de Jupiter.

Știrile comunicate erau înspăimîntătoare. Ședeam tăcuți lîngă difuzoarele amuțite.

— Nimic despre toate acestea în articolele tale ! sparse liniștea căpitanul Zeno. N-am putea împiedica panica.

— Desigur, se-nțelege, i-am răspuns cu gîndul în altă parte. Mă simțeam copleșit în fața necunoscutului.
Vocea lui Mark mă trezi la realitate.
— Mie nu mi-e teamă de ciocnire.
— Nici mie nu mi-e teamă, spuse căpitanul Zeno. Sînt optimist: tehnica noastră este în stare să prevină catastrofa.
— Am aceeași părere. Acum mă gîndesc însă la raportul din Australia. Nu prea se potrivesc lucrurile. Există în el multe contradicții. În primul rînd, dacă viteza corpului trece de 400 km/s, înseamnă că într-o jumătate de minut parcurge o distanță cît diametrul Pămîntului. Ciocnirea este foarte puțin probabilă și pentru faptul că la o distanță de 10 miliarde de kilometri limita erorii chiar și la cele mai precise calcule depășește 100 000 km. Așadar, e foarte îndrăzneață, aș zice, aproape iresponsabilă, pînă și afirmația că traiectoria „Obiectului Bakonyi" trece între Marte și Pămînt.
— În orice caz, e sigur faptul că se îndreaptă spre noi.
— Păi tocmai de aceea-i minunat! exclamă Mark. L-am privit consternați. Poate mă veți considera un cinic, dar știrile acestea pe mine m-au entuziasmat.
— Ai înnebunit?
— De ce să fi înnebunit! Închipuiți-vă că din spațiul extragalactic, dintr-o lume cu totul deosebită de a noastră, se apropie un corp cosmic...
— Ce să ne mai închipuim?! se enervă căpitanul Zeno. Asta o știm de mult.
— Sosește de acolo, continuă Mark înflăcărat, de unde pînă în prezent au sosit numai razele cosmice. Și, iată, acum la extremitatea sistemului nostru solar se găsește o...
— O bombă cosmică, da, o bombă care într-un an și jumătate e-n stare să distrugă întregul sistem planetar.
— De ce să fie chiar bombă? Mai bine un laborator cosmic! De ce nu? Da, un laborator care ne va permite, în sfîrșit, să studiem structura și legitățile fizice ale substanței din alte galaxii.
— O iei razna, iar o iei razna, îl repezi căpitanul Zeno. Nu știm nimic despre natura și structura substanței din care este alcătuit acel corp, dar tu te-ai și apucat să amenajezi pe el laboratoare și institute de cercetări...
— Nu știm, dar vine spre noi să-l cercetăm! Și vine cu propria-i putere, fără să fim nevoiți a face un singur pas spre el.
Entuziasmul lui Mark mă cuprinse și pe mine. Contraargumentele căpitanului Zeno mi se păreau niște scrupule exagerate. Fantezia mea își luă și ea zborul.
— Nu v-a trecut niciodată prin minte că spre noi s-ar îndrepta o cosmonavă uriașă, iar străfulgerările acestea s-ar

datora instalaţiilor ei de propulsie nucleară? Abia rostisem fraza, că teama de ridicol mă şi îndemnă s-o retrag. Dar nimeni nu rîse de mine.

— Ar fi o adevărată senzaţie, spuse Mark. Singura problemă care se pune e dacă-ţi poţi imagina o cosmonavă capabilă să reflecte perfect razele solare şi care să aibă diametrul de 100 km. În comparaţie cu ea, pînă şi „Seleniu" pare o biată microrachetă.

— O clipă, interveni căpitanul Zeno. N-ar exista nici o necesitate care să impună unei asemenea cosmonave dimensiuni colosale. Ce-am face noi, pămîntenii, porniţi într-o călătorie interastrală? Evident că am semnaliza sosirea noastră locuitorilor planetei spre care ne-am îndrepta. De ce n-ar face la fel şi cei care se apropie cu „Obiectul Bakonyi"? Am putea eventual concepe că obiectul ce se apropie nu e nici din antisubstanţă, nici din vreo substanţă supradensă, ci o cosmonavă de mărime obişnuită. Ce-i drept, lumina solară reflectată de ea nu poate avea o magnitudine de ordinul 16,4, dar dacă acolo călătoresc fiinţe raţionale — şi e de presupus că sînt mai evoluate decît noi —, atunci nu-i de mirare că sînt în stare să transmită spre Pămînt, cu ajutorul unor instalaţii, o lumină atît de puternică.

Se vedea cît de colo că lui Mark îi surîdea ideea:

— Ei vezi! spuse el. Există şi o asemenea posibilitate, dar voi vă gîndiţi totuşi la ce-i mai rău, vă temeţi de panică. E inutil!

— Uite ce-i, Mark, spuse Zeno, şi eu mă distrez cu posibilităţile favorabile, desfăşurîndu-mi ideile în jurul lor. Dar dacă dintr-o sută de posibilităţi există una singură care indică primejdie, atunci eforturile noastre trebuie concentrate, înainte de toate, spre înlăturarea ei. Acum este în pericol întreaga viaţă de pe Pămînt.

— Ştiu şi eu asta, spuse Mark cu vocea scăzută. Dar, o clipă mai tîrziu continuă cu invincibilul său entuziasm, închipuie-ţi ce chestie grozavă ar ieşi dacă „Obiectul Bakonyi" ar fi într-adevăr o navă cosmică! Bătrînul amator care l-a descoperit ar merita să fie distins în acest caz cu cea mai înaltă decoraţie a Consiliului terestru.

— Văd că te obsedează ideea pe care ţi-a vîrît-o în cap ziaristul, zîmbi Zeno. Să-ţi fac atunci pe plac... mă prind în joc. Ce-ai spune dacă nava nici n-ar avea nevoie de vreun izvor extraordinar de lumină pentru a explica magnitudinea?

L-am privit surprinşi.

— E posibil? îl întrebai.

— Chiar şi în proiectele noastre spaţiale există idei privitoare la „înzestrarea" cu motoare termonucleare a unui aste-

roid. Nu încape îndoială că dacă tehnica noastră ar fi în stare să obţină energia de fisiune respectiv de fuziune nu numai din uraniu sau hidrogen, ci şi din alte elemente, atunci am putea „trimite la plimbare" încă de pe acum vreunul dintre asteroizii care deocamdată îşi văd liniştit de drum. L-am accelera cu enorma energie nucleară produsă de propriile-i roci şi l-am transforma într-o gigantică navă cosmică ce s-ar mişca după bunul nostru plac.

Mark pocni din degete.

— Asta da! Ar fi o cosmonavă formidabilă! Nici cu numărul încăperilor n-ar trebui să facem economie, iar în interiorul ei am fi feriţi de pericolele cosmice.

— Aşa este! De ce n-am presupune că alte fiinţe raţionale au şi rezolvat cu succes această problemă, iar acum sînt pe cale de a vizita sistemul nostru planetar pe unul dintre sateliţii lor naturali?

— Extraordinar! exclamai în acelaşi timp cu Mark.

— Ai primi răspuns îndată la toate problemele noastre. Suprafaţa corpului poate fi concepută în acest caz atît de mare încît să dea de la o distanţă de 90 de unităţi astronomice lumina de bază constantă. Fluctuaţiile, în schimb, ar fi explicate prin uriaşul consum de energie al acestui corp enorm, iar emisiunile intense de radiaţii gama şi luminoase — prin efectele procesului de fuziune controlată, ale reacţiilor care au loc în motoarele termonucleare ale navei.

Expunerea lui era copleşitoare şi alungă definitiv pînă şi posibilitatea oricărei presupuneri sumbre.

2) Situaţia este foarte serioasă!

Aveam cea mai bună dispoziţie cînd s-a anunţat stabilirea legăturii cu staţia de observaţie din Pulkovo. Acolo se verificau datele furnizate de satelitul sincron numărul trei.

— Se pare că au obţinut unele rezultate, spuse Mark.

Ne-am apropiat de aparatele de recepţie.

— Despre unele străfulgerări mai mari, se auzea o voce cunoscută, am stabilit că provin în mod cert de pe o suprafaţă relativ mică a corpului ceresc, iar energia lor raportată la aceeaşi suprafaţă a Soarelui corespunde cu o energie de fuziune de mii de ori mai mare. Asemenea energii nu se pot elibera decît din interacţiunea substanţei obişnuite cu antisubstanţa.

Se făcu linişte, apoi, peste cîteva clipe, vocea cunoscută se auzi iarăşi în difuzor:

— Tu eşti acolo, Zeno?

— Da.

— Aici e Leon. Am verificat totul. Chiar de cîte două ori. Rezultatele mi-au fost cunoscute încă de după-amiază, dar n-am vrut să raportez pînă cînd nu m-am convins de exactitatea fiecărui calcul. Ce avem de făcut pe mai departe?

Căpitanul Zeno se gîndi puțin, apoi spuse:

— Pentru orice eventualitate, mai faceți un rînd de măsurători!

— Le-am și început.

— Duceți-le pînă la capăt și dacă pe parcurs constatați vreo schimbare, informați-ne imediat. Pînă la viitorul raport vom considera că „Obiectul Bakonyi" este un corp ceresc din antimaterie.

Leon întrerupse legătura.

— Știți ce înseamnă asta? radia Mark de fericire.

— Din păcate, știm, îi răspunse posomorît căpitanul Zeno.

— De ce „din păcate"? Mai adineauri era să plesniți și voi de bucurie, iar acum stați ca niște curci plouate.

— Situația este extrem de serioasă!

— Nu te înțeleg, căpitane! bătu Mark cu pumnul în masă. În istoria omenirii se deschide un capitol nou, iar tu te tînguiești ca o babă; la mijlocul secolului trecut, prin văpaia atomică, lumea marcase cea de-a doua descoperire a focului. Acum intrăm în era celei de-a treia descoperiri a lui, cînd posibilitatea de a elibera energia se va înmii din nou.

— Presupunînd că după „întîlnire" va mai exista, în genere, cine s-o mai folosească într-un fel.

— Nu fi pesimist!

— Nu e vorba de pesimism, ci de luciditate.

— Eu nu sînt lucid, sînt beat de fericire, căpitane! strigă Mark, alergînd de colo-colo. Ce dar bogat primim din Cosmos! Chiar dacă masa acestui corp reprezintă numai a mia parte din masa Lunii. Ni se deschid niște perspective încă necunoscute de știință!

— Perspectiva distrugerii depline.

Mark se opuse cu îndîrjire.

— Adineauri mai aveai încredere în știință.

—Efectuează mai întîi calculele cele mai elementare și să te vedem după aceea...

Mark se zăpăci.

— Nu pricep, ce vrei să spui?

— Nu pricepi pentru că te gîndești numai la atita: antisubstanța se apropie, vine în apropierea Pămîntului numai și numai ca tu să-ți desfășori experiențele.

— Nu fi ironic!

— Nu sînt ironic. Știi foarte bine că de sistemul solar aparține nu numai Pămîntul... De pildă, pentru ca obiectul să ajungă la noi, trebuie să străbată mai întîi inelul de mai mul-

te sute de mii de asteroizi. Ce se va întîmpla în acest caz? Se opri în așteptarea răspunsului, dar Mark tăcea.

— Se va ciocni cu o serie de asteroizi, continuă Zeno, și ei vor termina experiențele în locul tău.

— Atîta și încă va fi foarte mult!

— Extrem de mult! Pe lîngă bătrînul Soare se va aprinde un Soare nou, care, spre bucuria ta, va radia atîta energie cît o mie de sori bătrîni la un loc. Partea proastă e că totul va dura numai o clipă. Doliul va stăpîni Pămîntul lipsit de viață, transformat într-o masă de roci topite. Mark epuizase contraargumentele, dar se vedea că nu fusese convins.

— Rezultatele obținute de Leon nu le comunicăm încă celorlalte stații de observație, mai adăugă Zeno. Să informăm întîi pe profesorul Hyle și consiliul științific.

3) Un plan îndrăzneț

Măsurătorile noi, de control au confirmat datele inițiale. „Obiectul Bakonyi" devenea un corp ceresc tot mai înfricoșător, deși încă nu putea fi văzut cu ochiul liber.

Consiliul terestru trebuia să acționeze. Rapid și cu hotărîre. Orice întîrziere, orice șovăială contribuiau la mărirea primejdiei. Profesorul Hyle a fost rugat să elaboreze proiectul planului de acțiuni. Toate rapoartele erau îndreptate spre el. Conducătorii observatoarelor îl cunoșteau pe bătrînul om de știință și-i comunicau nu numai informațiile de care dispuneau, ci și părerile lor personale, propunerile pe care le aveau de făcut. Hyle studiase cu atenție tot materialul ce-i fusese înaintat. Pe raportul lui Zeno era notat că acesta ar dori să vorbească și personal cu profesorul.

Hyle invită neîntîrziat la el pe fostul său student. Îl primi în bibliotecă. Acolo domnea o liniște deplină. În jurul pereților se găseau rafturi umplute pînă la refuz cu cărți. Bătrînul profesor ținea la biblioteca de tip vechi; nu reușise să-ndrăgească soluția modernă cu proiectări de microfilme. Ședea în colț, într-un fotoliu antediluvian, studiindu-și notițele. Avea ochelarii trași pe frunte și-și ridica filele pînă aproape de ochii miopi.

La început nu-l recunoscuse pe Zeno, dar de cum îi auzi glasul se lumină la față:

— A, bună, băiete! strigă bucuros. Își coborî ochelarii pe nas și-l îmbrățișă drăgăstos pe studentul său de odinioară.

— Ce noutăți aduci? Hai povestește, îl îndemnă, trăgîndu-l pe o canapea lîngă el. Dar înainte ca Zeno să apuce a scoate o vorbă, începu să-i povestească pe îndelete despre proble-

mele care-l preocupau. Revenindu-și, îl întrebă brusc : Ei, hai, spune, ce te aduce la mine ? Ce te frămîntă ?

— Din rapoartele trimise dumneavoastră lipsește părerea cuiva. Și ar fi important să nu lipsească.

— Ei drace ! Despre cine e vorba ?

— E vorba de un vechi colaborator al meu. Un fizician. Îl cheamă Mark.

— Și e un fizician chiar atît de bun ?

— Excelent, și nu numai ca fizician... are și o fantezie într-aripată. E un tînăr plin de avînt... Cu privire la măsurile pe care trebuie să le luăm, are o părere cu totul deosebită de a mea... diametral opusă.

— E foarte interesant !

— Da. Urmă o scurtă pauză. Eu nu sînt de acord cu el, dar îl consider genial. Înainte de a face propunerile, ar fi bine, cred, să-l cunoașteți și dumneavoastră.

A doua zi, căpitanul Zeno se îndrepta spre casa profesorului împreună cu Mark. Primisem și eu aprobarea să vin cu ei.

Profesorul Hyle era bine dispus. Ne așeză în jurul său și ne vorbi cu pasiune. Citise reportajele mele despre călătoria lui „Seleniu“ și era, pur și simplu, entuziasmat.

— Sînteți niște băieți de treabă, foarte de treabă ! strigă el, frecîndu-și mîinile. Cuptoare solare pe Lună ! Și pitici de siliciu ! Colosal ! Sînt descoperirile cele mai senzaționale din ultimul deceniu...

Oricît de mult ne bucurau laudele sale, ședeam ca pe ace, nerăbdători să trecem la obiectul discuției. Profesorul nu se grăbea însă. Vorbea cu atîta dezinvoltură, încît ți se părea că n-are de făcut altceva mai important pe lume. Căpitanul încercase, în cîte o pauză, să scoată vreo vorbă, dar bătrînul își relua povestea de fiecare dată, mai înainte ca Zeno să apuce a spune ceva. Lucrurile au continuat așa vreo jumătate de oră, cînd, pe neașteptate, profesorul îi adresă întrebarea direct lui Mark :

— Ce trebuie să facem, așadar, scumpe tinere ?

Lui Mark i se tăie respirația și, speriat, abia își găsea cuvintele. Bătrînul savant urmărea cu satisfacție zăpăceala lui Mark și-l ațîța în continuare prin observațiile sale.

— Într-un cuvînt, n-ai o concepție unitară ?

— Ba am ! strigă Mark.

— Atunci de ce n-o expui ?

Congestionat la față, Mark își mută privirile, rugător, spre Zeno. Acesta-i făcu semn să nu se enerveze.

— „Obiectul Bakonyi“ trebuie salvat ! spuse în sfîrșit Mark cu hotărîre. Nu trebuie distrus !

Hyle își scoase brusc ochelarii și, cu clipiri dese de miop, se holbă la fizician.

— Şi ce vrei să faci cu el ?
— Nimeni n-a analizat încă posibilităţile de cercetare oferite omenirii de acest corp ceresc cu structură din antimaterie.
— Dar primejdiile pe care le aduce cu sine le putem bănui de pe acum.
— Nu vreau să minimalizez primejdia, dar n-aş dori ca teama să frîneze posibilităţile ce ni se oferă. Fenomenul acesta nu este numai curios şi alarmant, dar şi unic în felul său. După cunoştinţele noastre, în decursul istoriei lui de cinci miliarde de ani, Pămîntul nostru n-a întîlnit încă un asemenea corp ceresc. Aşadar, ce-i de făcut ? Să ne apropiem cît mai mult posibil de „Obiectul Bakonyi" şi să-l cunoaştem cît putem mai bine !
— E o idee captivantă, aprobă Hyle, înclinînd din cap, numai că e puţin cam periculoasă. Îşi întoarse privirile spre Zeno : Tu ce părere ai, băiete ?
— Ca să fiu sincer, cel mai mult aş dori să distrugem acest corp încă înainte de pătrunderea lui în sistemul solar, înainte de a atinge centura asteroizilor. Aşa aş fi sigur că n-ar putea să pricinuiască nici un rău Pămîntului.
— Ai înnebunit, strigă Mark. Avem o posibilitate formidabilă la îndemînă, iar tu l-ai arunca pur şi simplu în aer !
— Nu mi-e la „îndemînă". Tocmai în asta stă nenorocirea ! Dacă ne-ar fi fost la îndemînă, crede-mă, n-aş fi vrut să-l „arunc în aer".
— O risipă nemaipomenită de energie, se aprinse Mark. Chiar dacă judecăm lucrurile la proporţii cosmice. Ai sacrifica acest corp din antimaterie numai pentru că există probabilitatea de una la mie că se va ciocni cu Pămîntul. Ai fi în stare să lipseşti omenirea de acest dar cosmic care i-ar oferi un nesecat izvor de energie ? În viaţa unei planete abia la 15—20 miliarde de ani apar asemenea posibilităţi. Gîndeşte-te şi la asta !
— Mă gîndesc, Mark, dar mă gîndesc şi la faptul că energia aceasta, în ce ne priveşte, valorează ceva numai în măsura în care putem intra în posesia ei şi o putem stăpîni. Tu te entuziasmezi, dar nu te gîndeşti că rugul acesta atomic trebuie să sosească aici. Şi încă în aşa fel încît să nu provoace nici o catastrofă. Apoi, după ce soseşte, trebuie să asigurăm rămînerea lui pe mai departe în apropiere, astfel încît să ne stea oricînd la dispoziţie.
— Am un plan în acest sens.
— Ce plan ? întrebă Hyle.
— Ideal ar fi ca la o distanţă dublă în comparaţie cu a Lunii să-l transformăm într-un al doilea satelit terestru...
Căpitanul Zeno dădu nerăbdător din mîini :

— Am mai constatat o dată că unghiul format de traiectoria obiectului cu ecliptica Pămîntului este de numai 6 grade. Practic, aceasta înseamnă că mai tîrziu, în zona asteroizilor, va provoca un şir de catastrofe care va duce inevitabil la pieirea vieţii terestre.

— Bine, admise Mark, atunci să-l mutăm în jurul lui Jupiter, ori, dacă vreţi, să-l transformăm într-un satelit al lui Pluto! Dar înţelege o dată: vreau să salvăm în folosul omenirii acest corp ceresc!

Se aşternu tăcerea. Profesorul Hyle îşi freca lentilele ochelarilor. Toţi trei îl urmăream, curioşi să vedem în ce direcţie va îndrepta discuţia.

— Chiar dacă am intenţiona să păstrăm o parte din „Obiectul Bakonyi" pentru cercetare, cred că vom fi siliţi să-l distrugem parţial. E o problemă vitală. În schimb, împotriva distrugerii lui totale pledează şi faptul că aceasta ar putea atrage după sine propria noastră pieire. Din masa totală a obiectului s-ar elibera o cantitate de energie pe care Soarele o poate iradia numai într-o sută de mii de ani; or, aşa ceva, chiar de la distanţa lui Pluto, ar pîrjoli pe Pămînt întreaga viaţă. Ne rămîne deci soluţia de a-l distruge parţial... Nu ştiu, desigur, dacă-l vom păstra pentru Pămînt, pentru Soare sau numai pentru Galaxie.

Mark radia de fericire.

Sprijinindu-se în coate, Zeno şedea îngîndurat în fotoliu.

— În ceea ce priveşte valoarea masei pe care o are acest corp, spuse căpitanul, sîntem încă într-o situaţie de completă incertitudine. S-ar putea să fie numai a zecea parte a celei presupuse, dar la fel s-ar putea să fie de zece ori mai mare. Or, cunoscînd exact masa, am şti din capul locului ce se poate face şi ce nu.

— Aşa e, băiete! De aceea, în cel mai scurt timp va trebui să pornească la drum o escadrilă de cosmonave cu propulsie nucleară, înzestrată cu cantităţi mari de hipomezon *. Corpul ceresc va trebui întîlnit înainte de a se apropia de Pluto. Una cîte una, cosmonavele se vor transforma în sateliţi ai „Obiectului Bakonyi" şi vor lansa spre el în cădere liberă cantităţi de substanţă pentru a-i frîna astfel viteza. Deocamdată, lucrul cel mai important este să-i frînăm viteza şi să cîştigăm cîţiva ani pentru a-l studia şi a acţiona ulterior.

Planul era grandios, dar părea realizabil. Zeno însă n-avea încredere în reuşita acţiunii şi nu voia să ascundă aceasta.

---

* *Hipomezon* — noţiune fantastică denumind substanţa care, în calitate de combustibil nuclear superior, permite realizarea unor motoare termonucleare foarte puternice (*n.t.*).

— Apropierea de corpul ceresc va fi extrem de dificilă, spuse el. Cosmonavele vor trebui să zboare în întîmpinarea lui și să se întoarcă după ce l-au depășit, iar apoi să atingă viteza de 400 km/s.

— Pentru asta le trebuie hipomezonul, răspunse profesorul Hyle. Iar pentru frînarea corpului ceresc se vor putea folosi și de corpurile cosmice rătăcite prin partea locului. Important e să înfrînăm întrucîtva obiectul. În timpul ciocnirilor provocate i-ar scădea și masa, și viteza ; s-ar ușura îndată și problema modificării orbitei în raport cu interesele noastre. I-am putea stabili o orbită excentrică pe care s-o descrie în jurul Soarelui, corespunzător intereselor noastre mai îndepărtate. În orice caz, adăugă privindu-l pe Mark, resping ideea de a-l transforma într-un al doilea satelit al Pămîntului. Ar constitui o veșnică primejdie pentru omenire. Întîlnirea cu un singur roi de meteoriți ne-ar împroșca cu atîta energie, încît s-ar distruge îndată viața.

Mark nu protestă. Tăcu îndelung. Liniștea fu întreruptă de căpitanul Zeno.

— Cred că azi nu mai avem ce propune. În ce mă privește, vă rog să mă scuzați, stimate profesore, mă cam îndoiesc de succes. Am și făcut cîteva calcule aproximative din care rezultă o imagine destul de tristă, lipsită de perspectivă. Să presupunem că vom izbuti să lansăm o cantitate de o mie de tone de substanță pe suprafața „Obiectului Bakonyi". Aceasta ar corespunde unei miliardimi din energia mecanică a corpului ceresc. E drept că vom obține o frînare oarecare, dar aceasta va fi neînsemnată, cu totul insuficientă pentru îmblînzirea obiectului și pentru schimbarea orbitei lui.

— E adevărat, băiete, spuse profesorul Hyle. Dar e la fel de adevărat că, deocamdată, nu putem face mai mult și pentru început nu e puțin nici atît.

Ne-am luat rămas bun de la bătrînul savant, iar el începu să-și redacteze propunerile către Consiliul Pămîntului.

4) Intervine o cometă

Trebuiau de urgență pregătite pentru drum douăzeci și cinci de cosmonave cu propulsie nucleară, fiecare fiind asigurată cu cîte 150 kg de hipomezon. Calculele arătară curînd că acțiunea întreprinsă e mai vastă decît părea inițial. Problema principală era asigurarea hipomezonului, această sursă concentrată a unei energii de o sută de ori mai puternice decît aceea obținută prin procedeele clasice de fuziune.

Hipomezonul era o descoperire nouă, iar cantitatea necesară cosmonavelor abia-abia dacă putea fi acoperită cu toate

rezervele de pe Pămînt. Trebuiau găsite deci, în timpul cel mai scurt, soluții pentru producerea lui în cantități industriale. În schimb, acest lucru făcea necesar ca producția de energie a celor mai mari centrale de forță să fie folosită în acest scop. Înfăptuirea grandiosului plan cerea rezolvarea a mii de probleme ce se înlănțuiau.

Oamenii de știință se adresară atunci Consiliului terestru. A urmat o discuție aprinsă. Înfățișînd obiectivele de rezolvat, profesorul Hyle a propus comunicarea deschisă a problemelor, dezvăluirea primejdiei în toată amploarea ei, pentru ca toți oamenii în cunoștință de cauză să fie solicitați la înlăturarea ei. Au fost însă și unii care, temîndu-se de panică, doreau tocmai contrariul: menținerea secretului deplin.

Majoritatea Consiliului terestru și-a dat votul pentru discutarea deschisă, sinceră a problemelor. Încă în acea seară s-a dat publicității o declarație adresată întregii omeniri.

Această declarație puse în mișcare opinia publică mondială. Pe toate continentele s-a ajuns la concluzia că numai eforturile unite ale umanității ar putea opri corpul din antimaterie ce se apropia cu o viteză sinistră.

În zilele acelea căpitanul Zeno se comportă ciudat. A cerut un concediu de boală și s-a retras în locuința lui. Nu primea pe nimeni. Nu pricepeam ce este cu el. I-am telefonat în repetate rînduri, spunîndu-i că vreau să-l vizitez, dar de fiecare dată s-a scuzat. „Mai tîrziu" spunea. Apoi într-o zi sună telefonul. La aparat era Zeno.

— Alo, prietene! Vino repede la Consiliul științific, ne vedem în cabinetul profesorului Hyle. Te așteptăm. L-am întrebat bîlbîind ce s-a mai întîmplat. Grăbește-te, mi-a spus el, vei afla aici totul.

Cînd am sosit, în cabinetul de lucru al profesorului Hyle se găseau vreo zece-douăsprezece persoane. Dintre toți, în afară de Zeno, îl cunoșteam numai pe profesor și pe Mark. Căpitanul începuse să explice ceva, așa că m-am retras liniștit într-un colț.

— ...Dacă avem în vedere viteza de 400 km/s, energia mecanică a „Obiectului Bakonyi" este de ordinul a 10^{39} ergi. Să presupunem că reușim să lansăm pe suprafața lui 1 000 tone de substanță. De aici poate rezulta o energie de 10^{30} ergi, adică de un miliard de ori mai mică decît energia mecanică a intrusului cosmic! Așadar, recurgînd numai la această cale, nu l-am putea nici frîna, nici sili să-și schimbe orbita.

— Eu, interveni profesorul Hyle, nu mă bazez atita pe masa ce se poate transporta în cosmonave, cît pe asteroizii ce pot fi descoperiți în spațiul respectiv.

— Ştiu, dar e foarte riscant să ne bazăm pe aceştia.
— De ce îţi expui abia acum părerile contrarii? întrebă cineva. Acum, cînd toate pregătirile au fost terminate. De ce n-ai făcut-o mai devreme?
— Pentru că abia acum am reuşit să găsesc această soluţie...
— Să auzim propunerea, strigară mai mulţi deodată.
Zeno aşteptă să se facă linişte, apoi începu să explice:
— Soluţia apărării ne este oferită de cometa Warren. După cum vă este cunoscut, distanţa ei maximă de Soare este de 60 de unităţi astronomice. În prezent, cometa se apropie de apogeu şi-l va atinge după aproximativ doi ani. Înclinaţia orbitei sale faţă de ecliptică este de 6,2 grade, iar direcţia deplasării ei este aproape identică cu a „Obiectului Bakonyi", numai că este de sens contrar. Or, acest lucru este hotărîtor.
Mark întrebă agitat:
— S-ar putea întîlni?
— Nu de la sine. După aprecierile mele, cu o cantitate relativ mică de energie am putea să-i modificăm cometei traiectoria pentru a se întîlni cu „Obiectul Bakonyi"!
— Formidabil! strigă Mark. Şi ce masă are cometa asta?
— După datele din anuare, este de 10^{17} grame. Ţinînd seama de această valoare, în momentul ciocnirii s-ar elibera o energie de 10^{38} ergi, adică a zecea parte din energia mecanică a „Obiectului Bakonyi". Această valoare se apropie de aceea de care avem nevoie. Posibilităţile ulterioare pot fi constatate numai la faţa locului. Trebuie cunoscute cu precizie dimensiunile celor două corpuri cereşti ca să găsim soluţii pentru creşterea efectelor ciocnirii. În încheiere, subliniez faptul că, socotind de la momentul plecării, cosmonavele noastre pot ajunge la cometa Warren abia peste 70 de zile. Timpul ne zoreşte deci.
După ce căpitanul Zeno îşi termină expunerea, în sală izbucni o furtună de aplauze. Planul său îi cucerise pe toţi. Urmă o scurtă consfătuire în care s-a hotărît efectuarea calculelor ce mai erau necesare şi apoi supunerea planului spre aprobarea Consiliului terestru. Profesorul Hyle se angajă să facă demersurile oficiale.
Urmară zile de înfrigurare. Calculele au confirmat pe deplin aprecierile căpitanului Zeno. Hotărîrea cu privire la îndreptarea cometei Warren spre „Obiectul Bakonyi" fu adoptată fără întîrziere. Şi, întrucît problemele de practică nemijlocită trebuiau hotărîte chiar în spaţiul cosmic, din imediata apropiere a cometei, Zeno fu numit comandantul escadrilei. Bătrînul nostru „Seleniu" deveni navă-comandant, iar echipajul fu recrutat din rîndul celor nouă cosmo-

nauţi încercaţi. Eram nespus de bucuroşi cînd, venind din toate colţurile lumii, ne-am reîntîlnit în cabinele lui „Seleniu".

În primele zile după plecare, sporovăiam mult în orele libere. Aveam timp, ne aştepta doar o călătorie îndelungată, iar sarcini deosebite în săptămînile de la început nu ne reveneau. Izvorul bunei dispoziţii, ca şi în trecut, era Victor, care între timp şi-a lăsat o frumoasă barbă neagră. La început abia l-am recunoscut. Cînd însă l-am auzit rostind un discurs pompos, ne apucă un rîs zdravăn şi ne-am dat seama că-l avem în faţă pe Victor. L-am bătut pe umeri, pe spate, încît se învineţi de atîta „prietenie". Căpitanul Zeno îl şi luă peste picior :

— Victore, arăţi ca un predicator din antichitate.

Porecla aceasta s-a lipit de el atît de bine, încît toată lumea îi spunea : Predicatorul.

Eram de zece zile pe drum şi, ajunşi la 1 700 milioane km distanţă de la Pămînt, depăşisem regiunea lui Saturn. Din planetele pe lîngă care am trecut s-a văzut foarte puţin, distanţa era prea mare pînă la ele. Iniţial, zborul fusese conceput astfel ca motoarele să funcţioneze tot timpul, păstrînd pînă la ţintă acceleraţia iniţială. Acceleraţia continuă ar fi asigurat cosmonavelor încă din a zecea zi viteza de 8 700 km/s şi am fi ajuns la o distanţă de 25 de unităţi astronomice, adică la 3 750 milioane km de Pămînt.

Căpitanul Zeno modifică însă planul încă înainte de plecare.

— Ar fi o risipă inutilă de energie. În partea a doua a călătoriei, spre a n-o lua razna dincolo de cometa Warren, fiecare navă ar consuma pentru frînare cîte 100 kg de hipomezon.

— Aşa însă ajungem mai tîrziu, se împotrivi Mark.

— E drept, dar viteza de 2 000 km/s o putem asigura şi prin combustibilul atomic obişnuit, încît să păstrăm întreaga cantitate de hipomezon.

— Planul e atrăgător, recunoscu şi Mark.

— Nu numai atrăgător, dar şi singurul plan real. Nu ştim ce cantitate de energie ne este necesară ca să modificăm orbita cometei. Prefer să ajungem ceva mai tîrziu acolo, dar cu suficiente rezerve de energie, pentru orice eventualitate.

În două zile şi jumătate am atins viteza de 2 000 km/s. Căpitanul Zeno opri instalaţia de propulsie. Eram tocmai la 200 milioane km de Pămînt. Începînd de aici, am parcurs zilnic cîte 173 milioane km în condiţiile deplinei imponderabilităţi. Direcţia zborului se abătea de la ţinta stabilită, deoarece trebuia să ocolim regiunea asteroizilor ; părăseam sistemul solar pe o orbită deviată cu 30 de grade de planul orbitei Pămîntului.

După ce au mai trecut zece zile, duzele instalaţiei de propulsie au fost puse din nou în funcţiune.

— Trecem pe orbita cometei Warren, ordonă căpitanul Zeno.

Cometa încă nu putea fi văzută, „Obiectul Bakonyi", în schimb, putea fi deja recunoscut prin telescop : era un punct incandescent ce palpita pe cerul negru de catifea. Înaintam în sens contrar direcţiei lui de deplasare. Cu cît ne apropiam. cu atît ni se strîngea mai tare inima : vom fi oare în stare să-i venim de hac ?...

În spaţiul transplutonian unde trebuia să începem căutarea cometei Warren am ajuns în cea de-a 35-a zi. Cometa mai era departe, încă n-o puteam zări, nici cu telescoapele. Ne continuam zborul cu aceeaşi viteză de 2 000 km/s, pe baza măsurătorilor radar făcute de Ali şi a calculelor făcute de Victor. Căpitanul Zeno plănui să mai zburăm trei zile aşa, iar în a patra să începem treptat frînarea, pentru ca, ajungînd în apropierea cometei, să avem viteza egală cu a ei, adică de 6,4 km/s.

Am descoperit cometa Warren la scurt timp după începerea frînării. André, care era de cart, ne comunică evenimentul, graseind un „ura !" în microfon :

— A fost găsită ! Ura ! Haideţi încoace !

Am năvălit în cabina de observaţii astronomice care semăna cu un adevărat observator în miniatură. Mark fugi îndată după căpitanul Zeno, care plecase la odihnă.

După cum era de aşteptat, Victor, bărbosul nostru predicator, rosti un discurs :

— Fii binecuvîntată, o, cometă Warren, tu, virgină cu văl de lumină.

— Nici un văl de lumină ! îl întrerupse André. Un punct şi nimic mai mult ! Un punctuleţ !

— Ce te pricepi la poezie tu, chimist cu cap de kaliu ? !

Între timp sosi căpitanul Zeno şi sfada lor s-a întrerupt. Zeno trecu la telescop şi cercetă cometa. Peste cîteva minute începu să înşire problemele de rezolvat :

— Lucrul cel mai important este să stabilim mărimea şi masa cometei. Ali, tu continui măsurătorile radar. Tu, André, vei stabili din oră-n oră mărimea unghiului pe care-l formează orbita cometei cu traiectoria navei noastre. Datele i le transmiţi îndată lui Victor ca să le putem compara.

Mai aveam drum de două zile şi jumătate pînă la cometă. Ne mai trebui o zi ca să aflăm că diametrul nucleului cometei măsura 9,5 km şi că forma ei era destul de neregulată. Cu toate că şi celelalte 24 de nave efectuau concomitent măsurători, n-am reuşit totuşi să stabilim cu exactitate volumul şi masa cometei. Or, pentru noi tocmai acest lucru prezenta maximum de interes, deoarece toate acţiunile urmau să fie întreprinse în funcţie de masa reală a cometei.

— N-avem altă soluţie, spuse căpitanul Zeno. Una dintre nave ar trebui să se satelizeze în jurul cometei pentru a-i calcula masa pe baza distanţei şi a timpului de rotaţie.

Am ajuns din urmă cometa Warren. În timp ce noi zburam, una dintre cosmonave ieşi din escadrilă şi se plasă pe o orbită elicoidală. După cîteva rotaţii, Victor comunică datele :

— Cometa Warren are masa de aproximativ un trilion de tone, iar densitatea de 2,2 ori mai mare decît apa.

— Foarte interesant, spuse gînditor Zeno. În linii mari, masa corespunde cu cifrele din anuare, dar densitatea este mai mică...

— Te surprinde ? l-am întrebat.

— Nu... Dimpotrivă : mă bucură. Bănuiam de mult că nucleul acestei comete este în mare parte din gheaţă. Acum încep să mă conving de acest lucru.

— E avantajos pentru noi sau ne dezavantajează într-un fel ?

— Nu ştiu încă. Mă nelinişteşte însă faptul că nici acum nu sîntem în stare să stabilim diametrul „Obiectului Bakonyi". De aici provine bănuiala că e mai mic decît al cometei.

— Ar fi grozav să fie aşa, intră în vorbă şi Mark.

Căpitanul Zeno îl privi contrariat.

— Degeaba te miri, continuă Mark. M-ar bucura foarte mult. Dacă s-ar dovedi că are diametrul cu doi kilometri mai mic, atunci ar fi de un miliard de ori mai dens decît apa. Formidabil, nu-i aşa ?

— Tu continui să fii mai interesat de emoţia experienţei şi mai puţin de succesul acţiunii noastre.

— Nu te supăra, Zeno, ăsta-i adevărul.

— Înţelege o dată că experienţele pot urma numai după înlăturarea primejdiei.

— Înţeleg, înţeleg, dar ce, n-am voie să mă mai emoţionez ?

Ne pufni rîsul.

— În regulă, spuse Zeno, vei avea parte de suficiente emoţii... tari. Ne vom apropia de „Obiectul Bakonyi".

— Noi, cei din „Seleniu" ?

— Da. Iar celelalte cosmonave îşi vor continua drumul paralel cu cometa.

Zeno îşi transmise comandanţilor de cosmonave ordinele. În curînd, cu viteza mereu accelerată, nava noastră se năpusti spre misteriosul corp ceresc.

5) Bătălia cea mare

Fuseseră luate toate măsurile de precauţie, dar, din cauza acceleraţiei puternice, cîtorva dintre noi li se făcu totuşi rău. În sfîrşit, am atins viteza necesară.

Era un sentiment neplăcut, înfricoşător să-ţi părăseşti colegii cosmonauţi. E drept că ne aflam în permanentă legătură radio, dar, oricum, altceva era să priveşti prin vizor şi să-i vezi alăturea. Ne cuprinse sentimentul singurătăţii. Strădaniile lui Victor de a înveseli mica societate erau zadarnice.

Atenţia ne-a fost atrasă abia acum asupra aspectului straniu, înspăimîntător al cerului. La orizont nu răsărea nici Soarele, nici Luna. Cerul complet sferic nu prezenta în zare nimic din imaginile cu care s-a obişnuit ochiul pe Pămînt. În întunericul negru, Calea Lactee se arcuia luminos ; ne făcea impresia că plutim în centrul ei. Soarele se contractase şi el la dimensiunea unui punct doar că lumina lui era mai puternică decît a celorlalte stele.

Starea de deprimare trecu numai o dată cu apropierea noastră de „Obiectul Bakonyi". Căpitanul Zeno anunţă alerta generală şi ne apucarăm de rezolvarea primei sarcini. Cu titlu de experienţă s-au lansat asupra corpului ceresc, la intervale de 30 de secunde, 10 microrachete cu motor nuclear. Pămîntul fusese în prealabil înştiinţat, încît toate observatoarele terestre erau în stare de alertă, pregătite să urmărească efectele coliziunilor. Era ultima verificare : în momentul impactului cu suprafaţa corpului din antisubstanţă, aceste sonde declanşau reacţiile de anihilare, ale căror efecte trebuiau să provoace şi puternicele străfulgerări sesizabile de pe Pămînt.

Lansările efectuate de un dispozitiv automat erau controlate de Leon. Cu grija-i caracteristică, aproape pedantă, acesta verifică dispozitivul de reglare a tragerii şi declanşă salva. La fiecare 30 de secunde, un semnal optic ne arăta că a mai plecat o microrachetă. După ultima lansare, căpitanul Zeno schimbă fără întîrziere orbita navei, pentru că altfel ne-am fi lovit inevitabil de „Obiectul Bakonyi".

Vedeam bine străfulgerările orbitoare ; dar ştirile de pe Pămînt trebuiau aşteptate cîteva ore. Căpitanul Zeno folosi acest răgaz pentru a ocoli corpul ceresc de cîteva ori. Manevrarea navei era foarte dificilă, deoarece mai întîi trebuia să trecem pe lîngă „Obiectul Bakonyi", care gonea spre noi, iar pe urmă, schimbînd repede sensul zborului, să atingem viteza lui de 400 km/s. Era o condiţie obligatorie ca să ne putem transforma în satelitul său artificial, pentru a-i determina astfel masa.

Staţia noastră de emisie funcţiona neîntrerupt, informam Pămîntul asupra fiecărui moment al manevrării. Ne găseam tocmai în spatele strălucitorului corp ceresc ce palpita în spaţiu, cînd din difuzoare se auzi binecunoscuta voce a profesorului Hyle :

— Cele zece lovituri au fost înregistrate. Nu există nici o îndoială: avem de-a face cu antisubstanță. De acum înainte, Zeno, dragul meu, totul depinde de voi!

Între timp nava viră în direcția opusă și acceleră cu o forță amețitoare. În afara motoarelor de fuziune pe bază de hidrogen-heliu, Zeno pusese în funcțiune și motoarele cu hipomezon. Luptînd cu răul cosmic și cu teama, eram culcați pe pernele de plastic; accelerația ne întipări adînc în materialul moale. Mai tîrziu am avut o senzație de ușurare și am văzut ochelarii lui Mark cum plutesc ușor deasupra noastră.

— La treabă, băieți! strigă căpitanul Zeno. Ne-am plasat pe orbită.

Începură măsurătorile. La stația de emisie-recepție făceam eu de serviciu, prezența celorlalți fiind necesară la mînuirea instrumentelor. Primeam datele, pe rînd, de la fiecare și le transmiteam Pămîntului.

— Suprafața corpului ceresc este perfect netedă, are forma unei sfere regulate. Nu se poate constata nicăieri nici o denivelare. Are diametrul de 1 298,6 metri.

În zilele următoare ne-am ocupat de stabilirea exactă a timpului de rotație. Aceasta a necesitat mai mult de zece rotații; pentru una reveniră în medie 213,6 minute. Folosind aceste date, Leon și Victor au ajuns la concluzia că masa „Obiectului Bakonyi" este de 1,1 trilioane tone, iar densitatea sa de un miliard de ori mai mare decît a apei.

— Nu v-am spus! exclamă Mark.

Ne-ai spus, confirmă Zeno. Eu îți spun însă că a devenit îndoielnic succesul înfrînării sale.

— De ce? întrebarăm mai mulți o dată.

— Diametrul nucleului cometei este de peste șapte ori mai mare decît al „Obiectului Bakonyi", din care cauză, la ciocnire, se va consuma numai o mică parte din masa ei.

Luă cuvîntul Leon. Avea vocea liniștită ca întotdeauna, dar nu puteai să nu-l urmărești cu atenție.

— Am calculat că, în condițiile acestea, viteza „Obiectului Bakonyi" poate fi redusă doar la un sfert din cea actuală.

— Ceea ce înseamnă că-și va continua drumul, iar peste doi ani va exploda în sistemul planetar, constată Zeno. Ne revine, deci, misiunea de a găsi modalitățile creșterii efectului de frînare.

— Ce-ar fi să sacrificăm cîteva nave cosmice! propuse André.

— În ce scop?

— Ar trebui să le îndesăm cu materie din cometă și folosind rezervele lor de hipomezon să le gonim cu viteza maximă spre „Obiectul Bakonyi".

Leon avea rezerve.

— Nu cred, spuse el, să fie suficient. Dar mai bine să calculăm. Vino şi tu, Victor.

Maşinile electronice de calcul arătară peste cîteva minute, cu puterea de convingere a cifrelor, că soluţia respectivă ar fi dat numai a suta milioana parte din energia necesară.

— Dacă vrem să obţinem efectul dorit, spuse Zeno, n-avem altă soluţie; trebuie să asigurăm ca întreaga masă a cometei să se ciocnească cu „Obiectul".

— Am o propunere, interveni Mark.

— Să auzim.

— Trebuie să fragmentăm cometa, iar fragmentele să le lansăm, unul cîte unul, spre „Obiectul Bakonyi".

— Dar cum crezi că am putea-o face?

— Încă nu ştiu.

— Cu tunurile-laser, spuse André.

— E imposibil, dădu din mîini Zeno, dispreţuitor. Volumul cometei e de 350 de ori mai mare decît al „Obiectului Bakonyi". Ar trebui s-o spargem în cel puţin 100 de bucăţi; or, pentru treaba asta, sînt slabe şi cele mai puternice tunuri-laser.

— Nu s-ar putea face să explodeze? întrebă Mark. Am putea folosi în acest scop şi o parte din rezervele de hipomezon.

In româneşte de EUGEN HADAI

(Continuare în numărul viitor)

DIN VIATA OAMENILOR CELEBRI

Savantul Isaac Newton, fiind ales în parlamentul britanic, se mulțumea să fie prezent la ședințe, fără a se osteni măcar să fie atent la cele ce se discută, darmite să ia cuvîntul.

Și totuși, odată a vorbit. În toiul unei discuții furtunoase fizicianul ceru cuvîntul. Toți cei prezenți își îndreptară spre el privirile înmărmurite.

— Am o propunere: să fie închisă fereastra. E curent...

A fost singura dată cînd Newton a deschis gura în parlament.

*

Fiind invitat să țină o prelegere la Universitatea din Manchester, Albert Einstein fu primit cu o ospitalitate și o admirație demne de marele savant.

În prima parte a conferinței a umplut tabla cu calcule și formule. După pauză se apropie de tablă, avînd creta și buretele în mînă, ca să-și continue demonstrația. Dar nu mică-i fu mirarea cînd în locul tablei vechi apăruse o tablă nouă-nouță, proaspăt vopsită în negru.

— Nu trebuia să vă deranjați s-o schimbați, spuse Einstein cu modestie, crezînd că e vorba de un gest de politețe. Era bună și aceea...

— Tocmai de aceea am schimbat-o, răspunse decanul facultății de fizică, fiindcă era bună. Bună pentru colecția noastră de amintiri...

Într-adevăr, din inițiativa corpului didactic și a studenților, tabla cu formulele einsteiniene fu acoperită cu un strat de lac străveziu, și astfel se păstrează și azi printre relicvele universității

*

Fizico-chimistul german Walter Nernst, autorul unor celebre studii de termodinamică, în orele de răgaz se ocupa de creșterea crapilor. Cineva îl întrebă:

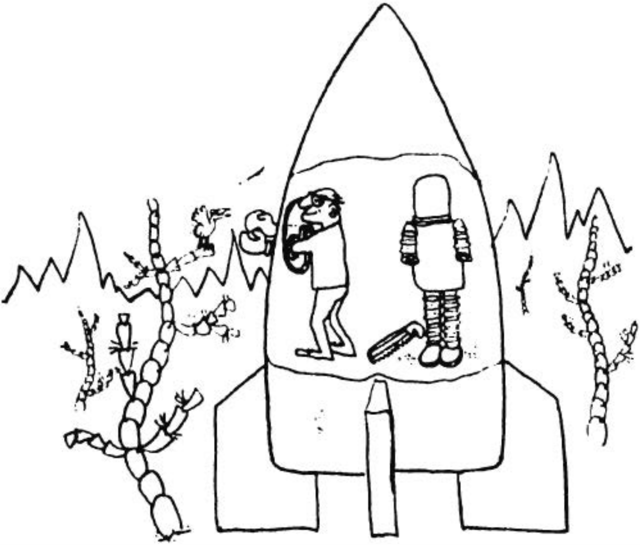
— De ce tocmai crapi? Nu e mai practic și mai ușor să crești găini?

— Eu mă ocup, răspunse Nernst cu indiferență, numai de acele animale ce se află în echilibru termodinamic cu mediul înconjurător... A crește animale cu sînge cald este o risipă neîngăduită pentru un buget echilibrat.

— Risipă? Cum? întrebă amicul nedumerit.

— Simplu. Crescînd animale cu sînge cald e ca și cum ai încălzi atmosfera sau spațiul cosmic pe propriii tăi bani!

UMOR

de VASILE CRAIȚA

Fără cuvinte

— Eu să mă rătăcesc într-o pădure!

Dezlegarea jocurilor din numărul trecut

SPRE ÎNALȚIMI : Marte — Cratere — Deimos
COSMONAUTICĂ : În-c-u-r-în-d-pe-L.-un-a = În curînd pe Lună
IN SISTEMUL SOLAR : Trei pui = Iupiter

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică
sau cei care au dat să continue CPŞF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

Abonaţi-vă la revista „Ştiinţă şi tehnică" — publicaţie lunară editată de C.C. al U.T.C. şi Consiliul pentru răspîndirea cunoştinţelor cultural-ştiinţifice. Abonamentele se primesc de către oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi şi instituţii pînă la data de 25 ale fiecărei luni, cu deservirea în luna următoare.

Revista se găseşte de vînzare la toate chioşcurile pentru difuzarea presei şi debitele O.C.L.

Preţul 1 leu

NOIEMBRIE 1965

41007